



พล ★ นิกร ★ กิมหงวน จาก ตำนานโกหก

มุกค่ายนรก

ผ. อิศระมัย/๕๗.



★ หัสนิชาข สามเกลอ
★ ขนานแท้และหาอ่านยาก
★ แบบปกอนรักรับของเดิม
★ ไว้ทั้งหมด เหมาะสำหรับ
★ สะสมและอ่าน
★ เพื่อย้อนรำลึกในอดีต ★

ตัวอย่าง



ประพันธ์สาส์น

ทศวรรษที่สี่ที่ฝากชื่อ สาระหนังสือชีวิต



พล ★ นิกร ★ กิมหงวน

จาก

ศาลาภิรมย์

ตอน

บุกค่ายนรก

ผ. อิมหงวน

บุกค่ายนรก

ป. อินทรปาลิต

© กองทุน ป. อินทรปาลิต ในสมาคมสื่อวัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อม

ผู้ก่อตั้ง : ปรานี อินทรปาลิต

นายกสมาคมและผู้ดูแลกองทุน : พลดิศัย สิทธิธัญกิจ

ที่ปรึกษากองทุน ป. อินทรปาลิต : สุวัฒน์ วรดิลก, อาจันต์ ปัญจพรรค์,
ปองพล อติเรกสาร(พอล อติเรกซ์), พลเอกธีรเดช มีเพียร, เตือนใจ ดีเทศน์

พิมพ์ครั้งแรก : ๒๕๐๗ ใน ศาลาโกหก

พิมพ์ครั้งที่ ๒ : ๒๕๑๔ สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น พิมพ์ครั้งที่ ๓ : ตุลาคม ๒๕๔๗

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

National Library of Thailand Cataloging In Publication Data

ป. อินทรปาลิต.

บุกค่ายนรก. -- พิมพ์ครั้งที่ 3. -- กรุงเทพฯ : ประพันธ์สาส์น, 2547.
72 หน้า.

1. หัตถนิยาย. I. ชื่อเรื่อง.

895.917

ISBN 974-9743-21-0

ราคา ๔๙ บาท

จัดพิมพ์และจำหน่ายโดย



บริษัท สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น จำกัด ๔๑๓/๒๖ ถ.อรุณอมรินทร์ บางกอกน้อย
กรุงเทพฯ ๑๐๗๐๐ โทรศัพท์ ๐-๒๔๓๔-๑๓๔๗, ๐-๒๔๓๕-๕๗๙๙
โทรสาร ๐-๒๔๓๔-๖๙๑๒ <http://www.praphansarn.com>

พิมพ์ที่ โรงพิมพ์แปลน ปรินท์ตั้ง

ผู้ก่อตั้ง : สุพล เศรษฐาภา ที่ปรึกษา คณะ กิตติโกวิท, พิสุทธิ เลิศวิไล, สุวิชัย จิระเมธากุล,

บุญเลิศ สีอุไรย์, วีรชัย ศรีเจริญรัตน์, อติเรก ศรีวัฒนาวงษา กรรมการผู้จัดการ : อาทร เศรษฐาภา

บรรณาธิการบริหาร : จำเนียร พลสวัสดิ์ กองบรรณาธิการ : ชัชฎาพร นิมนนท์

ภาพปก : อาภรณ์ อินทรปาลิต รูปเล่ม : พิสิษฐ์ ศรีสวัสดิ์ พิสูจน์อักษร : ยาใจ เฉตาไพย

คำนิยม



ผมเป็นแฟนสามเกลอ พล นิกร กิมหงวน มาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๐๕ แต่เริ่มหาซื้อสามเกลอมาอ่านด้วยสติกส์ของตนเองเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๐๗ ซึ่งจัดเป็นช่วงบั้นปลายชีวิตของท่านผู้ประพันธ์แล้ว ผมจึงมีโอกาซื้อหาสามเกลอตอนใหม่ๆ มาอ่านได้ในระยะเวลาสั้นๆ เพียง ๕ ปีเท่านั้น (พ.ศ. ๒๕๐๗-๒๕๑๑) สามเกลอที่ ป. อินทรปาลิตประพันธ์ขึ้นใหม่ในช่วงเวลานั้น ประพันธ์ให้กับสำนักพิมพ์ ๔ แห่ง ได้แก่ สำนักพิมพ์ดวงกมลศึกษา ประพันธ์สาส์น บันไดสาส์น และเพลิดนิจิตต์

ในปี พ.ศ. ๒๕๐๖ ดวงกมลศึกษา ประพันธ์สาส์นได้จัดพิมพ์สามเกลอชุดใหม่ที่มีขนาดรูปเล่มต่างออกไปจากเดิมคือมีขนาดใหญ่กว่าธรรมดา เป็นสามเกลอในชื่อ ‘ศาลาโกหก’

ภายในเล่มมีเรื่องสั้นอื่นๆ จากปลายปากกาของ ป. อินทร-
ปาลิต อยู่ประมาณเกือบครึ่งเล่ม ส่วนครึ่งหลังเป็นสามเกลอ
พล นิกร กิมหงวน ตอนที่ประพันธ์ขึ้นใหม่เอี่ยมและจบใน
เล่ม ประเดิมด้วยตอน ‘สมิงเขาใหญ่’ ในฉบับปฐมฤกษ์

‘ศาลาโกหก’ ได้ออกวางจำหน่ายต่อๆ มาเฉลี่ย
ประมาณเดือนละหนึ่งเล่ม ซึ่งผมคอยติดตามซื้อทุกเดือน
‘ศาลาโกหก’ เท่าที่สำรวจได้ในปัจจุบันนี้มีจำนวนทั้งหมด ๘๐
(๗๐-๘๐) ตอน สามเกลอหลายตอนที่สนุกและยังประทับใจ
อยู่จนทุกวันนี้ได้แก่ หนุ่มเนื้อหอม, คดีหลอกเด็ก, ไปโลกันตร์
จะเข้ผีสิง ฯลฯ โดยเฉพาะสามเกลอในเทศกาลส่งท้ายปีเก่า
ต้อนรับปีใหม่ซึ่งมีให้อ่านทุกสิ้นปี

นับว่าเป็นข่าวดีสำหรับแฟนสามเกลอที่ทางสำนัก
พิมพ์ประพันธ์สาส์นได้รวบรวมสามเกลอในชุด ‘ศาลาโกหก’
นำมาพิมพ์ใหม่อีกครั้ง เพื่ออนุรักษ์ผลงานอันมีคุณค่าชิ้นนี้
ให้อยู่คู่วงการหนังสือต่อไปอีกนานเท่านาน



พล.ต.ต.พีระพงศ์ ดามาพงศ์

คำนำสำนักพิมพ์



กาลเวลาที่ผ่านไปหลายสิบปีนั้น มีสิ่งต่างๆ หลากหลายเปลี่ยนแปลงไป หนังสือเป็นสิ่งที่ได้บันทึกถึงความเปลี่ยนแปลงทางสังคมนั้นๆ โดยเฉพาะงานเขียนวรรณกรรม เป็นการบันทึกทางสังคมที่มีเรื่องราว มีความรู้สึกซ่อนเร้นอยู่ภายใน ผู้อ่านสามารถตีความระหว่างบรรทัดนั้นได้ หนังสือหลายเล่มที่ได้รับความนิยมจากผู้อ่าน ผ่านกาลเวลาอย่างยาวนานมาจนถึงปัจจุบัน นั้นแสดงให้เห็นถึงอิทธิพลภาพของผู้เขียน

หนังสือหลายเล่มของ ป. อินทรปาลิตก้าวข้ามกาลเวลา พิสูจน์ให้วงการนักเขียนนักอ่าน ยอมรับถึงความยิ่งใหญ่เป็นเพชรน้ำหนึ่ง เขาเป็นนักเขียนผู้มากความสามารถ เขียนได้หลากหลายรูปแบบ ไม่ว่าเรื่องรักโศกเศร้าที่ทำให้

ผู้อ่านติดอกติดใจ หรือเรื่องบู๊ตึ้นเต้นเร้าใจบูชาความเที่ยง
ธรรมเนียมลูกผู้ชาย โดยเฉพาะตัวละครในเรื่อง เลือดคำ, เลือดใบ
ชีวิตของสุภาพบุรุษจอมโจร ที่มีผู้อ่านติดตามจำนวนมาก เป็น
เครื่องยืนยันได้เป็นอย่างดี เรื่องที่สร้างชื่อเสียงโดดเด่นให้
กับ ป. อินทรปาลิต มีผู้รู้จักมากขึ้นกว่าเดิมอีกหลายเท่า คือ
หัตถนิยายสามเกลอ อันมีตัวละครหลัก พล นิกร กิมหงวน
และมีตัวละครรองที่เข้ามาเสริมให้สนุกสนานยิ่งขึ้น คือ
ตร.ติเรก เจ้าคุณปัจจนิกพินาศ และบรรดาภรรยาของเขา
รวมถึงคนรับใช้ตัวแสบอย่างนายแห้ว โหระพากุล

ผลงานเขียนของ ป. อินทรปาลิตถูกนำมาพิมพ์ซ้ำ
แล้วซ้ำเล่า เพราะความนิยมของผู้อ่าน ตั้งแต่รุ่นเล็กไปจน
ถึงผู้ใหญ่ เป็นงานเขียนที่ให้ความบันเทิงกับผู้อ่านอย่าง
สนุกสนาน มาทุกยุคทุกสมัย เป็นงานเขียนที่เต็มเปี่ยมไป
ด้วยอารมณ์ขันและให้สาระ ผู้คนในยุคนั้นแทบไม่มีใครที่ไม่
เคยอ่านงานเขียนของเขา สำหรับในปัจจุบันได้รับการคัด
สรรให้เป็น ๑ ใน ๑๐๐ หนังสือดีที่คนไทยควรอ่าน
ด้วย นอกจากนั้นเองก็มีแฟนนักอ่านที่ชื่นชอบรวมตัวกัน
เป็นสามเกลอแฟนคลับ มีเว็บไซต์เพื่อการสื่อสาร แลก
เปลี่ยนข้อมูลกันอย่างคึกคักและสม่ำเสมอ

ผลงานเขียนของ ป. อินทรปาลิต ในชุดหัตถนิยาย สามเกลอนี้เริ่มต้นเมื่อปี ๒๔๙๑ ซึ่งก็ได้รับความนิยมกันมาอย่างต่อเนื่องหลายสิบปี นอกจากให้ผู้อ่านคลายความเคร่งเครียดทางอารมณ์แล้ว ผู้เขียนได้แทรกปรัชญาการดำเนินชีวิต ซึ่งทรงคุณค่าต่อการคิดใคร่ครวญ อีกทั้งเป็นเสมือนการบันทึกและพิจารณาสังคมตลอดมาว่าสามสิบปี

‘ศาลาโกหก’ เป็นหนังสือเล่มชุดหนึ่งของ ป. อินทรปาลิต ที่เริ่มเขียนขึ้นเมื่อปี ๒๕๐๒ เป็นหนังสือขนาด ๘ หน้ายก มอบให้สำนักพิมพ์ดวงศึกษา ของนายгимทรง แซ่แต้ และ นายสุพล เตชะธาดา ในเชิงนาครเขมมเป็นผู้จัดพิมพ์ (ต่อมานายสุพล เตชะธาดา แยกออกมาเป็นสำนักพิมพ์ ประพันธ์สาส์น) ราคาจำหน่ายขณะนั้น ๓.๕๐ บาท หนังสือในชุดศาลาโกหกที่มีคำโปรยว่า หัวเราะว่า ราคาเยา เบาสมองนี้ ป. อินทรปาลิตเป็นผู้บรรเลงเองทั้งหมด ไม่ว่าบทนำ กวีโวหาร ตอบจดหมายแฟนฯ เรื่องราวต่างแบบมโนสาเร่ นิยายสั้นจบในฉบับเป็นตอนๆ ที่ขาดไม่ได้คือนิยายสั้นสามเกลอเล่มละหนึ่งตอน (ยกเว้นศาลาโกหกลำดับที่ ๒ ไม่มีสามเกลอ) โดยมีตัวละครผู้ช่วยคือลูกชายสามเกลอเข้ามามีบทบาทเป็นกำลังสมทบ ต่อเนื่องกันจนถึงปี ๒๕๑๑ ซึ่งรวมแล้วกว่า

๗๐ ตอน ซึ่งปัจจุบันเป็นหนังสือหายากสำหรับนักสะสม
ไปแล้ว

สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์นได้ตระหนักถึงความสำคัญ
ของหนังสือชุดนี้เป็นอย่างดี ไม่ต้องการให้สูญหายไปกับ
กาลเวลา จึงได้พยายามรวบรวมต้นฉบับที่เรามีอยู่ และ
เสาะแสวงหาจากหลายแหล่งด้วยกัน จากนักสะสมและ
ผู้ชื่นชอบงานเขียนของท่านผู้นี้ โดยคัดเอาเฉพาะนิยายสั้น
ของสามเกลอมาจัดพิมพ์อีกครั้งในรูปแบบฟ็อกเก็ตบุ๊ก เพื่อ
สืบสายธารความเป็นอมตะต่อไป

การจัดพิมพ์นิยายสั้นชุดนี้ เคยจัดพิมพ์มาบ้างแล้ว
ก่อนหน้านี้หลายปี เป็นไปตามความประสงค์ของนาง
ปราณี อินทรปาลิต ภรรยาโดยชอบด้วยกฎหมายของ
ป. อินทรปาลิตซึ่งดำริให้จัดพิมพ์ขึ้นโดยมีความประสงค์ที่
จะดำเนินการจัดทำกองทุน ป. อินทรปาลิต ควบคู่กันไปด้วย
(๑) เพื่อจรรโลงผลงานของ ป. อินทรปาลิต ไว้ในวง
วรรณกรรม (๒) เพื่อสนับสนุนการประพันธ์ให้กับผู้
ปรารถนายึดอาชีพนักเขียน (๓) เพื่อจัดตั้งนิติบุคคลในนาม
ป. อินทรปาลิต ส่งเสริมสวัสดิการนักเขียนและครอบครัวใน
โอกาสต่อไป โดยขอให้ดำเนินการที่เป็นประโยชน์ต่อสังคม

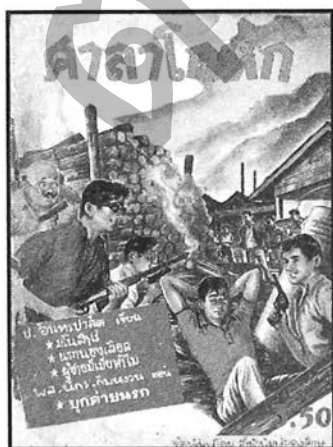
สำหรับผู้่านนั้น ในการอ่านหนังสือที่นักเขียนได้
ผลิตผลงานชิ้นนั้นมานานแล้ว ถ้าผู้อ่านต้องการให้ได้อรรถรส
เพิ่มขึ้น คงเป็นสิ่งจำเป็นที่ผู้อ่านจะต้องนึกย้อนหลังไปด้วย
ว่า สมัยนั้นๆ เป็นอย่างไร ผลงานของ ป. อินทรปาลิต ชุด
นี้นั้น ได้สร้างสรรค์ขึ้นเมื่อประมาณสี่ทศวรรษก่อน เพื่อเป็น
การคงไว้ซึ่งความเป็นเอกลักษณ์ สุนกสนาน และเปี่ยมด้วย
อรรถรส เราจึงคงไว้ซึ่งภาษาทุกตัวอักษรที่ใช้ในเรื่องนั้นๆ
รวมถึงค่าของเงิน และบริบทของเหตุการณ์แวดล้อมต่างๆ
ในสมัยนั้นด้วย ผู้อ่านควรทำความเข้าใจในจุดนี้ไว้ก่อน

การจัดพิมพ์ในครั้งนี้ สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์นได้
เลือกสรรแนวทางที่ดีที่สุด โดยการอนุรักษ์รูปแบบที่ใกล้เคียง
กับของเดิม ไม่ว่าการเลือกรูปแบบและขนาดของตัวอักษร
การสะกดคำนั้นคงรูปแบบเดิมไว้รวมทั้งการทับศัพท์ ซึ่งมี
ลักษณะเฉพาะยุคสมัยนั้น โดยเฉพาะรูปภาพปกนั้นได้ใช้
รูปแบบเดิมของปกหนังสือศาลาโกหก ซึ่งส่วนมากเป็น
ฝีมือการวาดภาพของอาภรณ์ อินทรปาลิต น้องชายของ
ป. อินทรปาลิต แล้วใช้คอมพิวเตอร์ช่วยปรับแต่งสีสันทให้
สดใสเหมือนกับของเดิมมากที่สุด

สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์นได้พยายามรวบรวมต้นฉบับ

มาจัดพิมพ์ให้ครบถ้วนสมบูรณ์ เพื่อให้แฟนนักอ่านของ
ตามเกลอได้เป็นเจ้าของและนักสะสมได้อย่างเต็มภาคภูมิ
และหวังว่าแฟนนักอ่านรุ่นใหม่ก็จะได้อ่านได้ง่ายอย่าง
สะดวกยิ่งขึ้น โดยสามารถสัมผัสความยิ่งใหญ่ของนักเขียน
ที่ชื่อว่า ป. อินทรปาลิต นี้ได้ แม้ในปัจจุบันสมัย

ด้วยมิตรภาพและความปรารถนาดี
สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น



ศาลาโกหก พิมพ์ปี พ.ศ. ๒๕๐๗

โดยคำสั่งลับเฉพาะและด่วนจึ่งกองบัญชาการทหาร
สูงสุดได้สั่งให้ พล.ต. ศาสตราจารย์ดิเรก ณรงค์ฤทธิ์ เดิน
ทางไปยังดินแดนส่วนหนึ่งของจังหวัดลพบุรี ซึ่งดินแดน
ที่กล่าวนี้เป็นไร้อ้อยนับพันไร่ อยู่ในระหว่างป่าที่บดงดิบและ
ขุนเขา ตามคำสั่งให้ศาสตราจารย์ดิเรกทำลายค่ายนรกนี้
ให้ได้ เมื่อสืบทราบได้ความแน่นอนว่า ไร้อ้อยซึ่งมีหลง
จู้ยังเป็นผู้จัดการเป็นค่ายนรก

รองผู้บัญชาการทหารสูงสุดได้มอบสำเนารายงานของ
หัวหน้าหน่วยสืบราชการลับของกองทัพบกให้นายพลดิเรก
ด้วย ในรายงานนี้แจ้งว่า หลงจู้ยังกับพรรคพวกได้หลอกลวง
กรรมกรว่างงานไปทำงานที่ไร้อ้อย เมื่อครบเดือนก็ไม่
จ่ายค่าแรงงานให้คงให้อาหารเลวๆ กินวันละ ๓ มื้อพอ
ประทังชีวิตไว้ไม่ให้อดตาย กรรมกรผู้นำสงสารเหล่านี้ถ้า
หลบหนีก็ถูกยิงทิ้ง หรือถ้าจับได้ก็ถูกซ้อมระบับกระบอม

ขณะนี้หลงจึงยังได้คิดการกำเริบเลิบนาน จ้างนายสิบกอง
หนุนสามสี่คนฝึกหัดอาวุธให้พวกกรรมกรของเขา เมื่อ
กรรมกรคนใดใช้อาวุธได้และรู้จักระเบียบแถวก็จะถูกส่งไป
ประเทศเขมรทางด้านจันทบุรี ทางเขมรสัญญาว่าจะตอบแทน
เงินให้หลงจึงคนละ ๑๐,๐๐๐ บาททุกรายไป

การกระทำของหลงจึงเป็นความผิดฐานกบฏในราช-
อาณาจักร ดังนั้นกองบัญชาการทหารสูงสุดจึงมีคำสั่งด่วน
ให้นายพลติเรกกับคณะของเขาเดินทางไปปราบให้ราบคาบ
โดยอาศัยสติปัญญาอันเฉลียวฉลาดของตัวเอง ซึ่งคณะ
พรรคสี่สหายเคยผ่านงานสำคัญๆ มาแล้ว ล้วนแต่เป็นการ
เสี่ยงภัยเสี่ยงชีวิตทั้งสิ้น

บ่ายวันนั้น

ท่ามกลางป่าดงพงไพร มองเห็นขุนเขาใหญ่สูงตระ-
หง่านโอบล้อมอยู่เบื้องหน้า สี่สหายกับเจ้าคุณปัจฉินึกๆ นั่ง
พักผ่อนอยู่ที่ริมลำธารแห่งหนึ่ง ทุกคนแต่งกายแบบ
ชาวลาว ความจริงก็คล้ายๆกับคนไทยที่จนๆ นั้นแหละ
กางเกงสีดำกรอมเข้า เสื้อกฤษเข่งสีดำหรือเสื้อม่อฮ่อม
สวมหมวกฟางเก่าๆคนละใบ มีผ้าขาวม้าเก่าๆคาดพุงคน

ละมืน มียามบรรจู้เสื้อผ้าขาวของสัมภาระคนละใบ แต่ยาม
ทุกใบมีปืนพกซึ่งเป็นปืนยิงเจียบอันเป็นประดิษฐกรรมของ
ศาสตราจารย์ติเรก เมื่อกระสุนถูกยิงออกจากลำกล้อง
แทนที่มันจะดัง “ปัง” เหมือนปืนพกทั้งหลาย มันกลับดัง
เบาๆ เสียง “ปู้ด” หรือ “ปู้ด” เท่านั้น ปืนเจียบนี้ยิงได้แม่นยำ
มากในระยะ ๑๐๐ เมตร ได้ผ่านการทดลองมานานแล้ว

ทุกคนเห็นคเห็น้อยเมื่อยล้าไปตามกัน ศาสตราจารย์
คลีแผนทีออกดูแล้วกล่าวกับคณะพรรคของเขาว่า

“จากนี้ไปทางตะวันตกเฉียงเหนืออีกสองกิโลเมตร
เราก็จะถึงไร่ฮ้อยหรือค่ายนรกแล้ว รีบเดินทางต่อไปหรือ
พวกเรา”

นิกรสันศิริษะ

“ไม่ไหวโว้ย อย่างไก็ต้องพักลักครึ่งชั่วโมง เมื่อย
จนเท้าหลุดหายไปข้างหนึ่งแล้ว”

นายพลติเรกนัยน์ตาเหลือก

“หา? ยูว่ายังไงนะ เท้าหรือรองเท้าหลุดหาย”

นิกรหัวเราะ

“รองเท้าอะ เเคราะห์ดีที่ซื้อสำรองมาคู่หนึ่ง ถ้า
รองเท้ายางรถยนต์แบบนี้เกิดมาจากท้องพ่อท้องแม่ไม่เคย

ใส่เลย”

ลมพัดโกรกเย็นสบายช่วยให้ทุกคนหายเหนื่อย เจ้าหัวเดินไปตักน้ำในลำธารมาจ่ายแจกเจ้านายของเขาโดยทั่วหน้ากัน เจ้าคุณปัจจุบันก็นั่งหัวเราะหิๆตลอดเวลา ท่านขันตัวเองที่ท่านปลอมแปลงตัวเป็นคนลาวได้เหมือนมาก

“เฮ้-อย่าพึ่งคุยกันไว้อย่า มาซ้อมกันเสียก่อนว่าใครเป็นใคร เมื่อเข้าไปในค่ายนรกเราจะได้ให้การไต่คดีเองแล้วอย่าลืมว่าถ้าหลงจึงยังมันจับได้ว่าเราปลอมแปลงมา เราจะถูกต้องด้วยตาบใหญ่และศพของพวกเราจะถูกฝังอยู่ในบริเวณไร้อ้อย”

เสียงหวนตะคังเล็กน้อยนึกเสียงคอกหอยขึ้นมาจากที่พอนิกรยกแคนขึ้นเป่าอาเสียงก็เอ็ดตะโรลั่น

“เฮ้ย อย่าพึ่งเป่า ปรีกก่อนก่อนไว้อย่า”

นิกรวางแคนลงบนตัก สีสหายกับเจ้าหัวต่างพากันมองดูเจ้าคุณปัจจุบันฯ เป็นตาเดียว ท่านเจ้าคุณยิ้มให้นายพลดิเรกแล้วกล่าวว่า

“แกและทุกคนต้องจำไว้ให้ดี พ่อคือพันเอกนรสิงห์อดีตผู้บัญชาการทหารบก”

“ออไร จำได้แล้วครับ ผมคือพันโททองดู”

เลียหววนหัวเราะก๊าก

“กันคือเจ้าภรรยา”

นิกรหัวเราะก๊าก

“หน้าแกไม่เหมือนเจ้าเลยนี่หว่า คนที่เป็นเจ้าก็ต้องมีสง่าราศีผิดกว่าคนธรรมดา”

อาเลี้ยยิ้มแห้งๆ

“เถอะน่า หลงจู้ยังมันคงไม่ช่างสังเกตถึงอย่างนี้หรอกว่าแต่แกเถอะ ที่เตี้ยมกันไว้แกชื่ออะไรนะ”

นิกรยัดหน้าอกขึ้นในท่าเบ่ง

“นายพลกระแด่ว้ย รุ่นเดียวกับท้าวกระต่าย”

“อ้อ-เข้าทำดีเหมือนกัน” เลียหววนพูดยิ้มๆแล้วหันมาทางพ.อ.พล “แกชื่ออะไรวะพล”

“ร้อยเอกผด นายทหารสนิทของคุณอา”

“ดีมาก แล้วอ้ายเหวล่ะ”

เจ้าเหวหัวเราะ

“รับประทานผมก็ชื่อเหวตามเดิมแหละครับ คนลาวกับคนไทยก็ชื่อเหมือนกัน”

เจ้าคุณปัจจนึกฯ พูดเสริมขึ้น

“เป็นอันว่าพวกเรามีชื่อเหมาะสมๆดีแล้ว ทุกคนจำชื่อ

ไว้ให้ตี ข้า-ปัญหาสำคัญมันอยู่ที่ว่าพวกเราพูดลาวไม่เป็น ทำยังไงดีล่ะ”

นิกรหัวเราะ

“เรื่องเล็กครับคุณพ่อ พูดส่งเดชทำเสียงให้คล้ายลาวก็ใช้ได้ ถ้าคับขันผมแสดงเอง แล้วก็พวกลาวที่มีการศึกษาดีพูดไทยได้ทุกคนนะครับ”

ความเงิบเกิดขึ้นชั่วขณะ นิกรยกแขนขึ้นเป่าลงเสียงอีก เลี้ยงนกกล่าวขึ้นทันที

“เป่าให้มันเป็นเพลงสักเพลงเถอะวะ ตั้งแต่มาจากบ้านแกเป่าลงเสียงอย่างเดียวกันนั้น เออ-ขอฟังเพราะๆ หูสึกหน่อยเถอะเพื่อน”

นายพลจอมทะเล้นอมยิ้ม

“แกต้องร้องนะ แกเป็นหมอลำกันเป็นหมอแคน”

“ร้องเรื่องอะไรล่ะ”

“เถอะน่า ได้ทั้งนั้น ขมธรรมชาติหรือบทเกี่ยวนางก็ได้”

“เออ-ตกลง” อาเลียพูดเสียงหนักแน่น แล้วหันมาถามพ.อ.พลเบาๆ “ร้องยังไถวะ อ้ายพล”

“จะไปรู้เรอะ” พลเอ็ดตะโร

นิกรเริ่มเป่าแคนแล้ว คนฉลาดและทะลึ่งอย่างเขามักจะทำอะไรได้เสมอ นิกรเป่าแคนได้ดีทีเดียว และเป่าเป็นเพลงในจังหวะควิกสะเต็ปเสียด้วย เมื่อนิกรลุกขึ้นยืน อาเล่ยกก็ลุกขึ้นและรำบ้อในท่าควักกะปิ แล้วเขาก็ร้องเพลงลาวเสียง

“ไอ้สะพาน นวลเคย ข้อยขึ้นรถไฟออกจากหัวลำโพง เล่นโงะๆ ไปถึงกรุงเก่า เล่นเร่ๆ ถึงบ้านพาสี เล่นเร่ๆ ไปถึงแก่งคอย เล่นอ้อยส้อยไปถึงโคราช เล่นครึกครากกลับหัวลำโพง”

นิกรยกแคนฟาดกบฏกิมหงวนตั้งโป๊กแล้วร้องตะโกนลั่น

“พอแล้ว ร้องอีก ๕ ปีรถไฟก็ไปแค่โคราชแล้วกลับหัวลำโพงเท่านั้น”

อาเล่ยกหัวเราะชอบใจ

“อ้าว-ก็นี่มันรถขบวนเมืองนี้หว่ะเดินทุกวันจากกรุงเทพฯ ถึงโคราชและจากโคราชมาถึงกรุงเทพฯ”

เสียงหัวเราะดังขึ้นอย่างครืนเครง แต่แล้วเสียงกระสุนปืนไรเฟิลนัดหนึ่งก็ทำให้คณะพรรคสี่สหายมีสีหน้าตื่นเต้นไปตามกัน

“ไครยงไครวะ” นายพลติเรกกระซิบถามพล

พลว่า “คงไม่ใช่ยงสัตว์ เพราะตอนกลางวันเช่นนี้
เขาไม่ล่าสัตว์กัน เสียงปืนดังอีกแล้ว อาจจะมีใครถูกสังหาร
โหดก็ได้”

อาเลี่ยมมองดูพลอย่างแปลกใจ

“แกหมายถึงกรรมกรไร่อ้อยที่หลบหนีมา ถูกผู้คุม
ตามสังหารใช่ไหม”

พลพยักหน้ารับทราบ

“อาจจะเป็นไปได้”

เสียงปืนเล็กยาวดังขึ้นอีกสามลั่นต และใกล้เข้ามา
ทุกที ต่อจากนั้นทุกคนก็แลเห็นกระต่ายในวัยเบญจเพศ
คนหนึ่งแต่งกายแบบกรรมกรชาวไร่ด้วยเสื้อผ้าที่ขาดวินวี่ง
กระเซอะกระเซิงเข้ามาหาคณะพรรคสี่สหายด้วยความรัก
ตัวกลัวตาย

“ช่วยผม ช่วยผมด้วยครับนาย เขากำลังตามยิง
ผม” เจ้าหมอนั้นพูดละล้าละลัก

“ไครยงแก” พลถามโดยเร็ว

“หลงจู๋ยังกับผู้คุมอีกสามคนครับ”

พลชี้มือไปที่ลำธาร

“เร็ว-วิ่งลงไปในลำธารและโผล่หน้าขึ้นมาหายใจ
ระหว่างหมูก่อนหิน”

“อ้อย ผมว่าอย่าไปเป็นนี่ครับนาย”

พลจู่ปาก

“น้ำลึกแค่ขาอ่อนเท่านั้นโว้ย ชื่นชักช้าตายนะแก”

เจ้าหมอนั่นมองซ้ายมองขวาแล้ววิ่งต่อไปที่ลำธาร
ก้าวลงไปนอนในน้ำกระทำตามคำสั่งของ พ.ส.พลด้วยความรักตัวกลัวตาย นิกกรับยกแขนขึ้นเป่าเพลง “ซูก็ยากี้” เมื่อ
แลเห็นชายฉกรรจ์รวม ๔ คนพากันเดินตรงเข้ามาหาคณะ
พรรคของเขา ทุกคนถือปืนไรเฟิลถึงแม้จะล่าสมัยอำนาจ
การยิงของมันก็ยังดีอยู่ คนหนึ่งใน ๔ คนซึ่งเดินนำหน้า
อายุในวัยกลางคนรูปร่างค่อนข้างอ้วน แต่งกายภูมิฐาน
สวมกางเกงขายาว สวมที่อบบู้ตสั้น เสื้อเชิ้ตตรวจการณ์
แขนสั้นสีเทา และสวมหมวกกะโล่สีเทา ชายผู้นี้แหละ
คือหุ้นส่วนใหญ่และผู้จัดการไร่อ้อย ผู้มีนามว่าหลงจู่ซึ่ง
ความมั่งมีของเขาทำให้เขาเป็นผู้มีอิทธิพลใหญ่ยิ่ง จน
กระทั่งเขาชอบทำงานที่ผิดกฎหมาย หลงจู่ซึ่งคนนี้เป็น
ไทย ๑๐๐ เปอร์เซนต์ แบบเดียวกับเลี้ยวหวน เขาเป็น
เจ้าแผ่นดินในไร่อ้อยและในบริเวณป่าเขาเหล่านี้

หลงจึงต้องมอดดูลาวปลอมทั้ง ๖ คนอย่างแปลกใจ
เขาเข้าใจว่าเป็นชาวอีสานเดินทางเข้ามาหางาน

“เฮ้-ไปไหนกันมาพี่น้อง”

นิกรยิ้มแห้งๆ

“ซ้อยเป็นลาวเวียงจันทน์ พูตไทยบ่ได้”

หลงจึงลืมตาโพล่ง หันมาทางลูกน้องของเขาทั้ง
สามคน

“ลาวเวียงจันทน์วะ ขณะนี้เมืองลาวกำลังรบกัน
ดุเดือด อาจจะเป็นทหารฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งหนีมาก็ได้ เราควร
จะช่วยเขาไว้ย ถ้าเขาเป็นนายทหารลาวก็พิเศษเลย เขาจะ
ได้ฝึกหัดอาวุธให้คนของเรา”

“เดี๋ยวครับนาย ไม่ติดตามกรรมกรที่หลบหนีอีก
หรือครับ”

หลงจึงหันศีรษะ

“ช่างมันเถอะ มันหนีก็ไปไม่พ้นพอคำที่ถูกเลือก
หรือถูกหมักักตตาย กันสนใจกับพวกลาว ๖ คนนี้มากกว่า”
พูดจบเขาก็หันมามองดูคณะพรรคสี่สหายทีละคนแล้ว
ขอร้องนิกรไม่ให้เป่าแคน “หยุดเป่าก่อนเถอะเพื่อน ไร่คาญ
จะตายโหงแล้ว แทนที่จะเป่าเพลงลาวกลับเป่าเพลง ‘ฆ่า

ฉันให้ตาย”

นิกรอมยิ้ม

“ก็คนร้องฟังได้รับพระราชทานแผ่นเสียงทองคำ เมื่อเร็วๆนี้เอง”

หลงจู๊ซงลืมตาโพล่ง

“เฮ้-เธอพูดไทยได้ดีนี่นะ”

“ใช่เราเป็นลาวผู้ที่มีความรู้ ผมคือนายพลจิตวาทะระแต เคยเป็นรัฐมนตรีชุดรัฐบาลทำวาระตายมาแล้ว”

หลงจู๊ซงเปลี่ยนท่าที่เป็นเคารพนับถือคณะพรรค烈士หายทันที

“ท่านคือนายพล จิตวาทะระแต...เฮ้ ผมทราบข่าวว่า วันนายพลกองแดงทำรัฐประหาร นายพลกระแตถูกยิงตายนี่ครับ”

นิกรอมยิ้ม

“ไม่ใช่หรอกครับ ตอนนั้นผมอยู่ฝรั่งเศสผมจะถูกยิงตายได้อย่างไร แต่ข่าวมันสับสน คนที่ถูกยิงตายคือพลตรีกระรอกพิชัยผมเอง”

“โอ-ยินดีมากครับที่ได้รู้จักท่านนายพล” แล้วหลงจู๊ซงก็ทรุดตัวลงนั่งร่วมวงสนทนาด้วย “ท่านไปยังไงมายังไง

กันครับ”

นิกรว่า “ก็ข้ามโขงหนีมานะที่คุณ คุณคงไม่รังเกียจที่จะรู้จักกับพรรคพวกของผม ท่านผู้นั้นเป็นญาติผู้ใหญ่ของเรา พันเอกนรสิงห์ อดีตผู้บัญชาการทหารบกแถว คนนี้ พันโททองดูพี่ชายนายพลทองแลครับ แต่แนวความคิดเห็นทางการเมืองไม่ตรงกัน พันโททองดูเป็นนายแพทย์ใหญ่ของกองทัพบกแถวครับ อ้า-คนนี้ไม่ใช่คนธรรมดาครับ ท่านเป็นเจ้าของลาว พระนามของท่านคือเจ้าภูธรเดชา อดีตรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยและอธิบดีกรมตำรวจครับ คนนี้นายทหารคนสนิทของพันเอกนรสิงห์ ชื่อร้อยเอกผลครับ และคนนี้เป็นทหารรับใช้ที่ติดตามเรามา”

หลงจึงประนมมือไว้ระหว่างอก

“ผมขอเคารพทุกๆท่านครับ รู้สึกเป็นเกียรติอย่างยิ่งที่ผมได้มีโอกาสรู้จักกับพวกท่านในวันนี้ ผมขอขอบคุณเป็นผู้จัดการไร่อ้อยและโรงงานผลิตน้ำตาลทรายในป่านี้ใครๆ เขาเรียกผมว่าหลงจึงครับ”

คณะพรรคสี่สายต่างโอภาปราศรัยกับหลงจึงเป็นอย่างดี เจ้าคุณปัจจนิกฯ กล่าวว่า

“เราหนีมาเมืองไทยเราได้รับความผิดพลาดหวัง



ลิขสิทธิ์จากการจัดพิมพ์หนังสือชุดนี้
นำไปสะสมในกองทุน บ. อินทราลิต
เพื่อสนับสนุนคนรุ่นใหม่ที่มีใจรักศิลปะ
และการประพันธ์ทางเดียวกับผู้เขียน
ตามเจตนาและปณิธานอันแรงกล้า
ของนางปราณี อินทราลิต ผู้เป็นภรรยา
และเพื่อนคู่ทุกข์คู่ยาก
ตราบजनवาระสุดท้ายของชีวิตผู้เขียน

